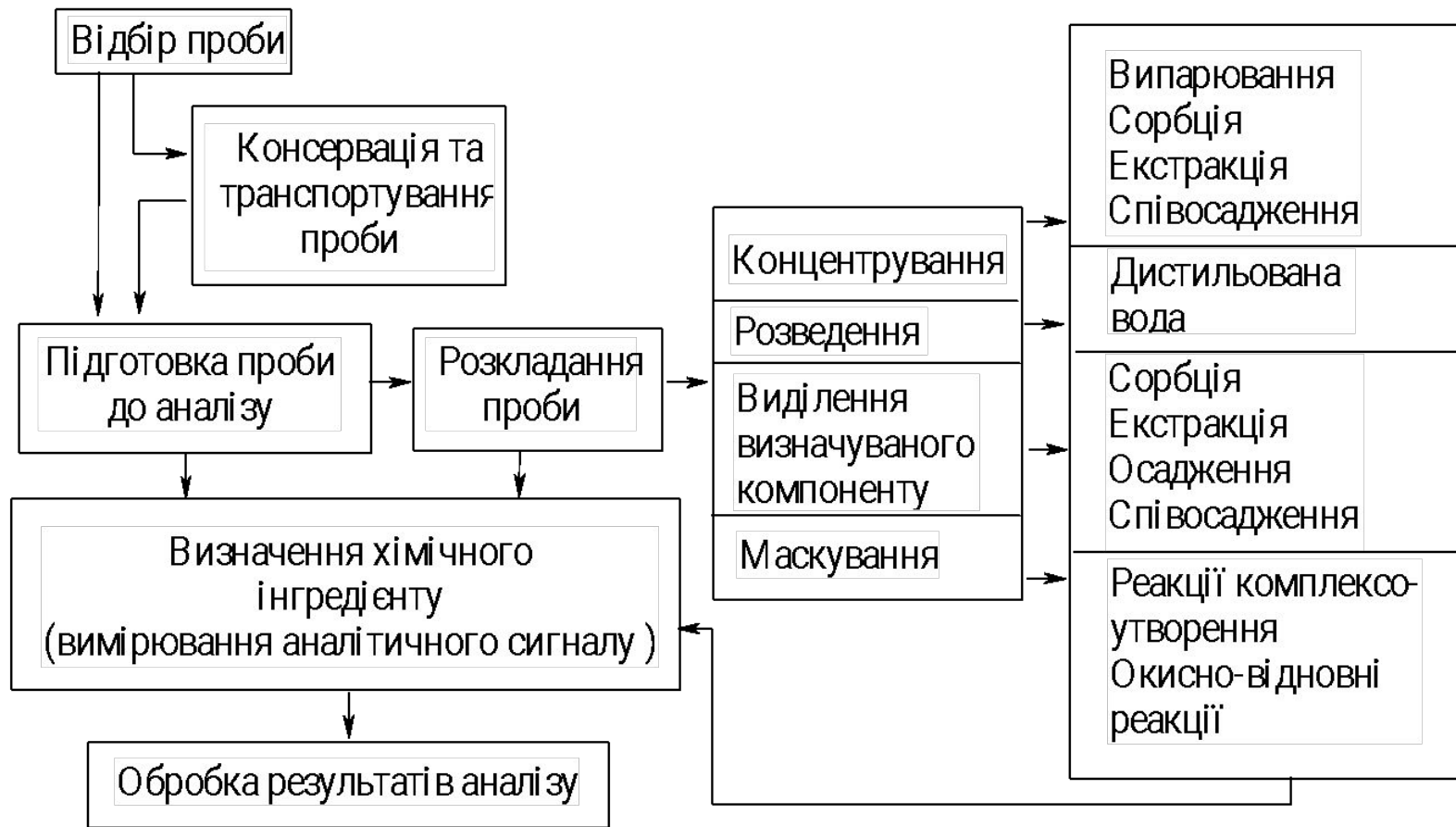

Загальна схема аналізу об'єктів природного середовища

Види проб і техніка їх відбору

Середня проба – це невелика частина об'єкту, що аналізують, середній склад і властивості якої повинні бути ідентичні середньому складу і властивостям досліджуваного об'єкту.

Розрізняють генеральну і лабораторну пробу.

Генеральна проба відбирається безпосередньо з об'єкту аналізу.

Лабораторну пробу одержують шляхом скорочення генеральної.

В свою чергу лабораторну пробу ділять на 3 частини: частину лабораторної проби використовують для попередніх досліджень, частину – зберігають для можливих повторних аналізів, а частину – використовують безпосередньо для аналізу.

Відбір проб природних вод

Прості проби одержують одноразовим відбором такого об'єму води, який необхідний для аналізу (встановлюють хімічний склад води в певному місці і на час відбору проби).

Змішані проби являють собою суміш простих проб, які відібрані одночасно але в різних місцях або навпаки, в одному місці через різні проміжки часу.

.

Одноразовий відбір проб природних вод використовують:

1. При аналізах глибинних підземних вод, хімічний склад яких є досить сталим за часом, у просторі та по глибині.

2. Для періодичного контролю якості води природного водного об'єкта, для якого раніше були вивчені закономірності зміни концентрацій визначуваних інгредієнтів. Тоді даний аналіз полягає лише у виявленні можливих відхилень від встановлених закономірностей.

Варіанти серійного відбору проб природних вод

Перший – **зональний відбір**, при якому проби води відбирають за певною схемою. Аналіз таких проб дає змогу виявити закономірності зміни хімічного складу води у просторі;

Другий – **відбір проб через певні проміжки часу**, зокрема, сезони, декади, доби та години.

Третій – **погоджені проби**, які відбирають в різних місцях за течією річки з урахуванням часу проходження води від одного пункту до другого.

Відбір проб повітря

проби відбирають аспіраційним способом – пропускають повітря через поглинальну систему (рідкі поглиначі, тверді сорбенти або фільтруючі матеріали).

Механічний аспіратор є ручним. Він призначений для прокачування повітря через індикаторні трубки, які заповнені сорбентом.

Електроаспіратор оснащений газозбірною трубкою. Якщо потрібно аналізувати повітря на вміст твердих аерозолів, то трубка оснащена патроном для фільтру. Якщо повітря аналізують на газо- і парозабруднювачі, то до газозбірної трубки приєднується адсорбер.

Прилади для уловлення повітря

Абсорбер – це скляна ємність заповнену певним розчинником (водою, кислотою, лугом, спиртом тощо). Вони існують різної конфігурації. Наприклад є абсорбер, який оснащений пористою пластиною, яка розділяє потік повітря на менші потоки. В результаті, збільшується поверхня контакту повітря з рідиною.

Крім абсорберів для уловлення повітря використовують скляні шприци, газові піпетки, мішків з полімерних плівок, гумових камер тощо.

Крім рідкого середовища, для визначення парогазуватих речовин використовують тверді сорбенти (силікагель, активоване вугілля, хромосорби та інші). Вони є більш зручні, їх легко транспортувати. Відбір проб повітря на тверді адсорбенти дає можливість значно збільшити об'єм проби та швидкість її пропускання; вибірково сорбувати одні речовини у присутності інших; тверді адсорбенти зручно транспортувати.

Відбір проб ґрунту

Хімічний склад ґрунтів на відміну від природних вод та повітря є більш стабільним у часі та просторі.

Відбір проб ґрунту проводиться на пробних майданчиках – частині досліджуваної території, яка характеризується подібними умовами.

Для хімічного аналізу маса генеральної проби повинна становити не менше 1 кг.

Для контролю забруднення нафтою та нафтопродуктами, важкими металами – проби відбирають пошарово з глибини 0–5 і 5—20 см.

Для отримання генеральної проби для хімічного аналізу ґрунт з одного пробного майданчика відбирають не менше ніж у 5 місцях. Для цього

Зберігання і консервація проби

Проміжок часу між відбором і аналізом залежить:

- від складу проби;
- природи визначуваних інгредієнтів;
- умов зберігання проби.

Підготовка проби до аналізу

Це найбільш тривалий етап аналізу.

Можна виділити 3 основні стадії:

1. Висушування (використовується для твердих проб);
2. Розкладання (часто з переведенням проби в розчин);
3. Усунення впливу заважаючих компонентів.

Вибір способу розкладання проби та переведення її у розчин залежить від кількох факторів:

- від природи проби (органічна або неорганічна);
- від методом вимірювання аналітичного сигналу.

Методи розкладання проби

Методи розкладання проби ділять на “сухі” та “мокрі”.

До “сухих” відносять:

- термічне розкладання,
- сплавлення.

Термічне розкладання. При термічному розкладанні пробу нагрівають.

При цьому утворюється кілька газоподібних продуктів, може утворитись твердий залишок. Термічне розкладання, яке відбувається в присутності кисню, тобто на відкритому повітрі – це сухе озолення.

Процес, який відбувається без доступу кисню – піроліз.

Сплавлення. До проби додають твердий реагент – плавень і нагрівають. Утворюється розплав, який потім розчиняють у воді, кислотах або лугах. Частіше використовують при аналізі неорганічних речовин.

“Мокрий спосіб” – це розчинення проби у розчинниках, переважно у кислотах (H_2SO_4 , HNO_3 (концентровані), іноді можуть бути використані суміші кислот, або окисники).

Розчинення проби часто проводять при нагріванні в автоклавах, що має деякі переваги:

- забезпечується розклад речовин, які не взаємодіють з реагентами при звичайних температурі і тиску;
- зменшується кількість використаних реагентів;
- збільшується швидкість розкладу;
- зменшуються втрати летких продуктів реакції.